

သိုးဆောင်း

Psycho Software

သေခါနီး လူတွေက ဘုတို့ သေမယ့်အချိန်ကို
ဘုတို့ အလိုလို သိနေကြတယ်တဲ့...
ဖြီး... သေဆုံးခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး...
စကားအရိပ်အမြွက်တွေ ပြောကြတယ်...

ဥပမာ...

ငါသေရင်

ဆိုတာမျိုးပေါ့...

အခန်း (၁)

၂

“ဟယ်လို မိုးညှာလား”

“အေး”

“လင်းခ စကားမှန်ပြန်ပြီ”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

စကားသံတို့မြန်သွားသည်။

“နင်သတင်းစာဖတ်ပြီးသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... မဖတ်ရသေးဘူး”

“ညက (၅၇)လမ်းမှာ ဆောက်လက်စတိုက်ပေါ်က လူ တစ်ယောက် ပြုတ်ကျပြီး
သေ သွားတယ်တဲ့”

“ဟင်”

သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အဲ ... အဲဒါက”

“ညက ဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက် လင်းခ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်။

သူအိမ်မက်မက်တယ် တဲ့။ အိမ်မက်ထဲမှာ အုတ်စတွေ ဖွာခနဲ လွင့်ကျလာတယ်။ ပြီးတော့ လူ
တစ်ယောက် ပြုတ်ကျလာတယ်တဲ့”

“ဟယ် ...”

“ဘယ်သူမှန်းတော့ သူလည်း သေချာမမြင်လိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
ကျသွားတဲ့လူက ခေါင်းမှာ မီးလင်းနေတယ်တဲ့”

“ဘယ်.... ဘယ်လို...”

သူမစကားတို့ တုန်ရီစွာ အထစ်သွားရသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင် စကားသံက ဆက်ထွက်လာ ၏ ။

“ဒီနေ့မနက် သတင်းစာမှာ ငါတွေ့ လိုက်တယ်။ (၅၇)လမ်း ဆောက်လက်စ တိုက်ပေါ် ကလူ တစ်ယောက် ပြုတ်ကျသွားတာ။ ပြုတ်ကျသွားတဲ့လူက အဲဒီ တိုက်ကို ဆောက်နေတဲ့ လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက် ။ ညဘက် လိုက်စစ်ဆေးရင်း မခြောက်သေးတဲ့ ကြမ်းခင်းကို နင်းမိပြီး ပြုတ်ကျသွားတာ။ နောက်ပြီး အဲဒီ လူက လုပ်ငန်းသုံး လိမ္မော်ရောင် ဝတ် စုံကြီးကို ဝတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ နဖူးပတ်ဓာတ်မီးပါတဲ့ ခေါင်းပတ်ကို ပတ်ထားတယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ...”

“ကတ္တရာလမ်းပေါ် မှာ က်လျက်ကြီး အသက်ပျောက်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး (.....) သတင်းစာထဲမှာ တော့ သွေးပျက်စရာပဲ”

အသံတို့ တိုးတိတ်သွားလေပြီ။ သူမ ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်တော့စွာ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ နားထင်မှ သွေးကြောတို့ တဆက်ဆက်တုန်နေကြောင်း သတိထားမိ သည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင်

“အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံးတစ်ခုက လင်းခ အိမ်မက်မက်ပြီး ဆယ်မိနစ်အကြာမှာ အဲဒီ လူပြုတ်ကျသွားတာပဲ”

“အိုို”

သူမနှုတ်မှ အာမေဍိတ်မကျတကျ ထိတ်လန့်တိုးညည်းသံတစ်ခု အလိုလို ညည်းတွား သွားသည်။

အရာအားလုံးနီးထလှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့လျက်။

တိတ်ဆိတ်ညွတ်ခြုံပါးလျှူ ကား အရာရာတွင် ပျံ့လွင့်ကာနေသည်။ ဖုန်းခွက်နှင့်

လက် ဖဝါးတို့ကြားတွင် စိုစွတ်စွတ် အထိအတွေ့ တစ်ခု စိမ့်ထွက်တို့ထိလာပြီးသည့်နောက်

“သူရ ... နင် နင်အဲဒါကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

သက်ပြင်းချသံတစ်ခုက ဝါယာကြိုး ဖြူဖျော့ဖျော့အတွင်း မှ

စီးမျောကာလာသည်။

“ငါ ကတော့ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုထက် ကျော်လွန်ပြီးတော့ မတွေ့ : ဖြစ်သေးဘူး။

ငါလက် မခံချင်သေးဘူးဟာ”

အဲလောက်ပါပဲ။ အဲလောက်နဲ့ သတင်းပေးဆွေးနွေးမှု တစ်ခုက

ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူရလား။ သူမလား မသိပေမယ့် ဖုန်းတော့ တစ်ယောက်

ယောက် က ဦးအောင်ချသွားခဲ့တာပါ။

၁၁

အင်းယားရေပြင်က ကချေသည် တစ်ယောက် ရဲ့ ကကွက်လို

ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသည်။ သူရ၊ မိုးညှာ၊ ဝေမာတို့ သုံးဦး ကတော့ ငြိမ်သက်မှု ကိုယ်စီဖြင့်

တိတ်ဆိတ်ကာနေသည်။ ချမ်း အေးမှာ ဆံပင်စိုစိုတို့ကို သဘက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်နေ၏ ။

လှေလှော် ရွက်တိုက်အသင်းတွင် ထရီနီနှင့်အပြီး ရေကူးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အကုန်လုံး၏ မျက်နှာပေါ်၌ ဘာမှန်းဝေခွဲမရသော အငွေ့အသက်တွေ

ထင်ဟပ်နေ သည်။

သူတို့လေးယောက် ၏ ရှေ့တွင် ကား ယနေ့ထုတ်သတင်းစာတစ်စောင်။

ပြီးတော့ လေး ယောက် လုံးပုံစံက တစ်စုံ တစ်ယောက် အား စောင့်မျှော်နေသည်မှာ

ပေါ်လွင်လွန်းလှပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့အားလုံး ယနေ့ခေတ်၏ အရောင် :ရဆုံး စာရေး ဆရာ

“သိုး” (ခေါ်) လင်းခကို မျှော်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် လေးယောက် စလုံးမှာ

မျက်နှာမကောင်းကြ။ အဓိက ကတော့ စားပွဲအလယ်တွင် ရှိနေသော သတင်းစာထဲမှ သတင်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝေမာနှင့် ချမ်းအေးတို့ နှစ်ယောက် မှာလည်း အကြောင်းစုံသိပြီးသွားပြီမို့ အံ့သြမှု နှင့် မယုံကြည်နိုင်မှု တို့ လွန်ကဲနေသည်။ အားလုံးက ခေတ်ပညာတတ်တွေ ဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုး၏ ။ ယုတ္တိမတန်သော ကိစ္စရပ်တွေ ဆိုလျှင် ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဘယ်သူမျှ လက်မခံကြတော့။

အဲဒီ အထဲမှာ သူရ၊ ချမ်းအေးနှင့် ဝေမာတို့ပါသည်။ ဒါပေမယ့် -

“ဟိုမှာ ..လင်းခလာပြီ”

ဝေမာက မေးငေါ့ကာပြောတော့ အားလုံး၏ အကြည့်တွေ က ညွှန်ပြရာဆီ ရောက်သွား သည်။ လင်းခကားလေးက မနွေးမမြန်အရှိန်ဖြင့် ထိုးစိုက်လာပါသည်။ လင်းခကားလေးက မနွေးမမြန်အရှိန်ဖြင့် ထိုးစိုက်လာပါသည်။ ပြီးတော့ ကားတံခါးကို ဖွင့်ရင်း လင်းခဆင်းလာ သည်။

အမြဲတမ်း ပြုံးရွှင်နေတတ်သော လင်းခမျက်နှာမကောင်း။ ကြီးမားသော ဝန်ထုပ်ကြီး တစ်ခု ထမ်းပိုးထားရသလို လမ်းလျှောက်ပုံကအစ လေးလံနေသည်။ စားပွဲဝိုင်းနားရောက် တော့ အားလုံးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်ကာ အားနာပြုံး ဖြင့်.

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။ ဆောရီးကွာ.. စိတ်ထဲမှာ သိပ်မကြည်တာနဲ့ မနက်အ စောကြီးကတည်းက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ရောက်နေတာ။ နည်းနည်း ကြာသွားတယ်”

ပြောပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သတင်းစာဆီသို့ အကြည့်အရောက် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်ကာသွားသည်။ နောက် အားလုံးကို ဝေကြည့်ရင်း -

“အကုန် သိပြီးသွားကြပြီပေါ့”

သက်ပြင်းနှင့်ရောကာ ထွက်လာသည့် အမေးစကားကြောင့်

အားလုံးခေါင်းညိတ်ပြကြ သည်။ လင်းခပုံစံက စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကို အတင်းဖုံးဖိထားရသော ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏ ။ ဆေးလိပ်တစ် လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့ကာ တည်ငြိမ်မှု ရှာနေသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင် ချမ်းအေးက

“မင်းညက ဒီသတင်းစာထဲကအတိုင်း အိမ်မက်မက်တယ်ဆိုတာ အမှန်လား ...”

ပြန်မဖြေ သူရကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူရက မျက်နှာလွှဲသွား၏ ။ လင်းခ၏ မျက်နှာပြင် ၌ မဲပြုံး လိုလို အပြုံး တစ်ခု မထင်မရှားပေါ်သွားရကား

“အိပ်မက်တွေ မမက်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းတဲ့အထဲမှာ ငါပထမဆုံးပါ။ မမှန်ပါစေနဲ့လို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုး တဲ့ အထဲမှာ လည်း ငါအဦးဆုံးပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါမလိုချင်ပဲ အိပ်မက်တွေ ရောက်ရောက်လာတယ်။ မဖိတ်ခေါ်ပါပဲ ပုံရိပ်တွေ လာလာပေါ်တယ်။ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် အမုန်းဆုံးလူဆိုရင်လည်း ငါပထမဆုံးပဲ သူငယ်ချင်း။ ငါဘယ်လိုမှ မတက်နိုင်ဘူး။ ပိုဆိုးတာ က ငါအခု လုံးဝ စာရေး လို့မရတော့တာပဲ”

သူ၏ စကားအဆုံး နားထောင်သူအားလုံး နှိမ်းလျသွားသည်။ ဂရုဏာနှင့် အကြင်နာ ရောထားသော မျက်ဝန်းတစ်ခု သူ့ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ရင်မှာ သိမ့်ခနဲနေအောင် နွေးသွား မိပြီး

“မင်းတို့ လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ငါနားလည်တယ်။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း အခုလို ကိစ္စ ကြီးကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်တွေ ကို ငါမပိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း”

အားလုံးတိတ်ဆိတ် သွားကြသည်။ ပြီး တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ကြည့်ကုန်ကြ၏ ။ မေးသူ ချမ်းအေးမှာ တော့ အားနာသွားရသကဲ့သို့ မျက်နှာအနည်းငယ် ရဲကာနေသည်။ သူတို့ ၏ မယုံကြည်နိုင်မှု ထက် ကာယကံရှင်၏ ခံစားနေရမှု ကို နားလည်သွားကြသည်ထင်၏ ။ ထိုစဉ် မှာ ပင်

“လင်းခ ... နင်အခုရေး နေတဲ့ ဝတ္ထုကို ဆက်မရေး ပါနဲ့တော့လားဟာ”

မိုးညာ၏ စိုးရိမ်သံက ဖျော့တော့တော့ ရောက်လာသည်။ လင်းခ လှမ်းကြည့်

ဖြစ်သည်။ မိုးညှာမျက်နှာက ပျက်အံ့ဆဲဆဲ ဂီတာကြိုး တစ်ချောင်းလို အက်ရှရ။

“ဘာလဲ ... ငါအခုလို ဖြစ်သွားတာကို ဒီဝတ္ထုကြောင့် လို့ ဆိုချင်တာလား။”

မိုးညှာ ခေါင်းညိတ်သည်။ သူရ....

“အမှန်ပဲ လင်းခ။ ပုံမှန်အခြေအနေတစ်ခုကနေ တစ်ဆင့်ပိုတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို ချက်ချင်း ပြောင်းသွား တာ မင်းအခုရေး နေတဲ့ ဝတ္ထုကြောင့် ပဲ”

သူပြန်မပြောတတ်။ သူရပြောသည်က ဟုတ်သယောင်ရှိနေသည်ကိုး။

“ငါအနုပညာကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာကို မင်းတို့သိပါတယ်။ စာတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာဖို့ မွေးဖွားလာသူရဲ့ နှလုံးသားကို မင်းတို့ နားမလည်နိုင်သေးဘူး။”

“ဆောရီးလင်းခ။ မင်းနားလည်မှု လွဲသွားပြီ။ ငါတို့ပြောတာက မင်းကို စာမရေး နဲ့တော့ လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဝတ္ထုကို ဆက်မရေး နဲ့တော့လို့ ပြောတာပါ။ မင်းအတွက် လွယ်ပါ တယ်ကွာ။ ဇာတ်လမ်းပြောင်း ရေး လိုက်ပေါ့”

သူခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ လက်မခံတာလဲ ဒီအချက်ပဲ။ ငါ ဇာတ်လမ်းပြောင်းရေး ဖို့ စဉ်းစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဦးနှောက်က လက်မခံဘူး။ ဒီဝတ္ထုရေး လို့ အခုလို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို ဘယ် လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်က ဇာတ်လမ်းပြောင်းချင် ပေမယ့် ဦးနှောက်က ပြောင်းမပေးဘူး။”

“လင်းခရယ်”

မိုးညှာဆီမှ ဆိုနှင့်နှင့်အသံလေး ထွက်လာသည်ကို ကြားရ၏ ။ သူ ကတော့ ဆေးလိပ် ကိုသာ တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ထုတ်သောက်နေမိသည်။

“ငါအခု ဘယ်လိုမှ အာရုံသွင်းလို့ မရတော့ဘူးဟာ။ တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန်စဉ်းစား လိုက်ရင် ခေါင်းတွေ ကိုက်လာတယ်။ အသက်ရှူတွေ ကြပ်ပြီး မောလာတယ်။ သေချာတာက တော့ လုံးဝ စာဆက်ရေး လို့မရတော့ဘူး။”

အကုန်လုံးကသူ့ကိုကြည့်၍ ယူကြုံး မရ ဖြစ်သွားကြသည်။ အနုပညာသမား တစ်ယောက် ၏ အံ့မခန်း ဆုံးရှုံးမှု ပင် မဟုတ်ပါလား။ လင်းခ၏ အနုပညာကို ဘယ်လိုတန်ဖိုးထားကြောင်း ၊ ဘယ်လိုခံယူချက်တွေ နှင့် လျှောက်လှမ်းနေကြောင်း သူမတို့သိပါသည်။ ပြီးတော့ လူငယ်။

နာမည် တစ်လုံးနှင့် အောင်မြင်နေသော လူ တစ်ယောက် ၊ ရှေ့မှာ မြင်နေရသည့် အောင် မြင်မှု တွေ ၊ ကျော်ကြားမှု တွေ ၊ ကြီးကျယ်မှု တွေ ကို သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်နေရသလို သူမတို့လည်း မြင်ပါသည်။ ဒီလိုအခြေအနေတွေ ရောက်လာပါမှ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်သွားခြင်းအပေါ် လင်းခ မည် မျှယူကုံး မရ ဖြစ်လိမ့်မည် နည်း။ မည် မျှ စိတ်ဓာတ်တွေ ယိမ်းယိုင်သွားမည် နည်း။

ယခုကဲ့သို့ တည်ငြိမ်နိုင်ခြင်းကပင် လင်းခ၏ အရည်အချင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပါ၏ ။ သူမဆို လျှင်တော့ သေချာပါသည်။ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားမှာ မလွဲ။

နောက်တော့ စကားလမ်းကြောင်းကသူမဘက်လှည့်လာသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ နောက် လတွင် မိုးညှာ စေ့စပ်ရတော့မှာ ပါ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူငယ်ချင်းတွေ က ကြိတ်မနိုင် ခဲ မရ ဖြစ်နေကြသည်။ အကြောင်းကား အခြေအနေ၊ အခွင့်အရေး တွေ ပေးပါလျက် သူငယ်ချင်း စည်းကို မကျော်နိုင်သေးသည့် လင်းခနှင့်သူမ။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ မိန်းကလေး ဖြစ်ရသည်မှာ အရမ်းစိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းပါ၏ ။ ချစ်ရသူက ဖွင့်ပြောမလာသည့် အချိန်တွေ မှာ ပေါ့။

ယခုလည်း ထိုအကြောင်းကို ဦးတည်ပြောကြရင်းနှင့် ချမ်းအေးနှင့် သူရတို့က လင်းခ နှလုံးသားအား ထိခတ်မိမည့် စကားအချို့ ကို သိသိသာသာတစ်မျိုး ၊ မသိမသာတစ်မျိုး ပြော ကြသည်။ ဒါပေမယ့် အရာမထင်ပါ။

ဘာကြောင့် လဲ မထင်ရစွာ ချက်ချင်း လက်ငင် ဖြစ်ပျက်သွားသော လင်းခ၏ အနာဂတ် နှင့် အိပ်မက် ဆက်စပ်သွားမှု ကြောင့် လား။ အလုံးစုံမ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

လင်းခကိုယ်တိုင်မှာ လည်း ကြီးစွာ သော စိတ်ရှုပ်ထွေးဖိစီးမှု တွေ နှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။

ဆေးလိပ်ဘူးကို လက်ထပ်လှမ်းတော့

“လင်းခ ... တော် တော့။ နင်သောက်တာ များ နေပြီ”

ထိုသို့ ပြောကာ မိုးညှာက ဆေးလိပ်ဘူးကို သူမရှေ့သို့ ဆွဲယူသွားသည်။ ရှုပ်ထွေးနေ သော စိတ်အစဉ်ကြားမှာ ပင် လင်းခကြည်နူးမိပါသေးသည်။

ရီဝေဝေပြန်ကြည့်မိရင်းမှ စိတ်ထဲမှာ စကားအချို့ စီကာ ကျလာ၏ ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲ သို့ပဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

“မင်းကို ခပ်ဝေးဝေးတစ်ချိန်ကတည်းက ဖွင့်ပြောပြီးသားပါ မိုးညှာရယ် ။ မင်းမှ သတိ မထားမိပဲ။ အခုတော့”

မျက်လုံးချင်း တစ်ချက်ဆုံသွား၏ ။ ဒါပေမယ့် သူရင်ထဲက စကားတွေ ကို သူမရှာဖွေ တွေ့ လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကိစ္စတော့ သိပ်မရှိ။

မည် မှူကြီးကျယ်သော အမှာ :တစ်ခုပဲ ဖြစ်နေပါစေ ခွင့်လွှတ်သင့်က ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ သည်။ မှာ :သူက မှာ :တတ်လျှင်ပေါ့။

ထိုစဉ်မှာ ပင် သူတို့ထိုင်နေရာဆီသို့ စာလေးဗေဒင်ဟောသော ကုလားမကြီးတစ် ယောက် လျှောက်လာသည်။ ချမ်းအေးက ရယ်ကျဲကျဲတစ်ချက်လုပ်ကာ

“လင်းခ ... စမ်းကြည့်ရအောင်”

ဒါမျိုး တော့ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ ပညာဆိုတာ အပေါ်ယံအလွှာပါးကို ကြည့်၍ ခွဲခြားမရ နိုင်သည်ပဲ။ အောင်မြင်သူဆိုတာ ကိုယ်ခြေချရာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တစ်ခုပေါ်တွင် အတိကျဆုံး ရဲရင့်နိုင်လျှင် အောင်မြင်သူပင် မဟုတ်ပါလား။ ယခုခေတ် ပညာသည်ကရော အောင်မြင်သူလော၊ ကျွန်းသူလော။

ချမ်းအေးလက်ပြလိုက်တော့ သူတို့ဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း

လင်းခ အရင်ဈေးဦးဖောက်လိုက်သည်။

ကံမကောင်း အနာဂတ်အတွက် စကားတစ်ခွန်းက ...

“ချစ်သူ၏ စိတ်ကောက်ခြင်းကို ခံရမည် တဲ့” တဲ့။

အကုန်လုံးက သူ့ကို ပြုံး စိစိ ဝိုင်းကြည့်သည်။ သူ မတုံ့ပြန် ဖြစ်။ စိတ်ထဲတွင်
ဝေခွဲမရ သော အဖြေတစ်ခု လျှပ်တစ်ပြတ်ပေါ်သွားရာ ကုလားမကြီးကို ကြည့်မိတော့ ...

အေးဆေးနေပါသည်။ ချမ်းအေးကိုပင် ကြည့်ပေးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ချမ်းအေးကသူထက် ပိုဆိုးသည်။

“အယုံအကြည်မရှိပါနဲ့။ လူလိမ်”တဲ့။

အကုန်လုံးဝိုင်းရယ်ကြတော့ ချမ်းအေးလည်း ရက်ရယ်လိုက်ရယ်သည်။

အသက်မပါ မှန်းတော့ သူ့ဆီရောက်လာသော ချမ်းအေး၏ အကြည့်တစ်ခုကြောင့် သိလိုက်၏
။ ဒါပေမယ့် သူတို့ စကားဝိုင်းလေးမှာ ယခင်ထက် ပိုမိုနွေးထွေးလာတာ သေချာသည်။

ချမ်းအေးပြီးတော့ သူရ။

သူရလည်း သိပ်မကွာပါ။ “ပိပိရီရီနေပါ။ သင်လုပ်ခဲ့သော မကောင်းမှု တွေ
ဘူးပေါ် သလို ပေါ်လာလိမ့်မည် ”တဲ့။

ရယ်ကြပြန်သည်။ ရယ်သံတွေ တော် တော် နှင့် အတောမသတ်။ ဒါပေမယ့်
လင်းခမှာ တော့ ဗေဒင်ဟောသူ ကုလားမကြီးကို လေးစားသလို ဖြစ်လာနေပါပြီ။ သူရ
ကတော့ မျက်နှာ ကြီးရှုံ့မဲ့ကာ သူ့ကို “ ဖြစ်နိုင်တယ်”ဟု ပြောသည်။

နောက် တစ်ယောက် က ဝေမာ ။ သူမက မကြည့်ခင်ကတည်းကပင် ...

“နင်တို့နော် ငါ့ကို ဝိုင်းမရယ်ရဘူး”

“အေးပါဟ .. မရယ်ပါဘူး။ ဟီး ... ဟီး”

မျက်နှာပိုးမသတ်နိုင်သော ချမ်းအေးပုံစံကြောင့်

“တွေ့လား...။ တော်ပြီ မကြည့်တော့ဘူး။ ငါသိတယ် ငါ့ကို အကျယ်ကြီး
ပိုင်းရယ် ကြမှာ ”

“မရယ်ပါဘူးဆို”

သူရက ရုပ်ကို မနည်းတည်ရင်း ဝင်ပြောသော်လည်း ဝေမာက ရွံ့တွံ့တွံ့
ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခြင်းအရာအားကြည့်၍

“နင့်ပုံစံက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ဘုန်းကြီး ရည်းစားထားချင်သလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာရယ် ...”

သူ့စကားကို ဝေမာက နားမလည်စွာ ပြန်မေးတော့

“ဟုတ်တယ်လေ .. လူတွေ လို ရည်းစားလည်း ထားကြည့်ချင်တယ်။
ဘုန်းကြီးဆိုတော့ မသင့်တော် ဘူးဆိုပြီး လူတွေ ပိုင်းမေးငေါ့မှာ လည်း ကြောက်နေတယ်။
အခုနင် ဖြစ်နေသလို မျိုး ပေါ့”

“အောင်မာ ...”

ဝေမာ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ ရုပ်တည်နဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြောချင်ရာပြော
ရည်းစားထားတော့မယ်ဟူသော ပြောင်တင်းတင်းပုံစံဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ

ဝက်ဝက်ကွဲ သွားပါသည်။ တစ်ဆိုင်လုံး ဆူဆူညံသွားသည်။ ဝေမာ တစ်ယောက်
က တော့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးရဲတွက်ကာ ငိုရခက်၊ ရယ်ရခတ်ပုံစံဖြင့် နီးစပ်ရာ ကျောကုန်းတွေ
ကို တစ်ဘုန်းဘုန်းလိုက်ထုတော့၏။

ဇာတာက သိပ်မလှပါ။ ပိုင်းရယ်မည် ဆိုလည်း ရယ်လောက်သည်။

“လူလိမ်ခံရမယ်တဲ့”

ခေါင်းထဲသို့ အတွေ့တစ်ချက်ရောက်လာသည်။ ထိုအတွေ့မှာ
ယောင်ဝါးဝါးမဟုတ်တော့။ သေချာသလောက်ရှိသွားပေပြီ။ ကုလားမကြီးကို ကြည့်မိတော့

ရှိန်းတိန်းတိန်းပင် ဖြစ် သွားရပါ၏ ။

နောက်တစ်ခါ အလှည့်ကျသူက တစ်ဦးတည်းကျန်တော့သည်။ မိုးညှာက သူမကတော့ ဘာအာရုံမျှမရှိသလို တည်ငြိမ်နေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ပဲ လုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ် လိုက်တော့

အေးဆေးပါသည်။ ကံကြမ္မာကလည်း အေးအေးချမ်းချမ်းလေး

“ချစ်သူထံမှ တန်ဘိုးအကြီးဆုံး မွေးနေ့လက်ဆောင် ရရှိမည် တဲ့”

ဒီတစ်ခါလည်း ကုလားမကြီးကို ကြည့်မိပါသည်။ ကုလားမကြီး ကတော့ အပြုံးမပျက် မိုးညှာအတွက် မှန်လား၊ မမှန်လားမသိပေမယ့် သူ ကတော့ ပြုံး သွားမိတာ အမှန်ပါ။

ထို့အတွက် ကုလားမကြီးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပူဇော်မိပါသည်။ ပြန်ရန်ပြင်ကြ တော့ မိုးညှာက စားပွဲပေါ်မှ လင်းခကားသော့ ကို ကောက်ယူကာ

“လင်းခ ... ငါပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မိုးညှာစကားကြောင့် ...

“နင်မှာ ကားမပါလာဘူးမလား ။ငါပဲနင့်ကို လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“မဟုတ်ဘူး.... မဟုတ်ဘူး ... ငါအိမ်ပြန်မှာ မဟုတ်သေးဘူး။ နင့်ကို ငါကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ပေးချင်လို့”

ချမ်းအေးနှင့် သူရက ပုခုံးတွန့်ပြသည်။ ဝေမာက

“ငါမြို့ ထဲ ခဏဝင်စရာရှိလို့ သွားနှင့်လိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ အရင်ထထွက်သွား၏ ။

ဝေမာနောက်မှ ချမ်းအေးနှင့်သူရ။

ချမ်းအေးနှင့် သူရနောက်မှ သူတို့နှစ် ယောက် ။

မိန်းကလေး တစ်ယောက် မောင်းသော ကားပေါ်မှာ ထိုင်စီးရခြင်းသည် လန်းဆန်းမှု တော့ သိပ်မရှိပါ။ ဒါပေမယ့် လန်းဆန်းသလို ရှိနေပါသည်။ သူမ ကတော့ ကားကို ကျင်လည် စွာ မောင်းရင်း နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။

တအောင့်ကြာတော့

“လင်းခ ...”

တိုးညှင်းညှင်း အသံလေးတစ်ခုက သူ့နံဘေးမှ ထပ်ထွက်လာသည်။

“လင်းခ .. နင်အခုရေး နေတဲ့ ဝတ္ထုကို ဆက်မရေး ပါနဲ့တော့လားဟာ”

သူမ တားမြစ်မှု က စိုးရိမ်မှု နှင့် ဝမ်းနည်းမှု တို့ ရောပြွန်းနေကြောင်း သိသာသည်။ ဒါပေ မယ့်

လင်းခ သက်ပြင်းပူကြီးတစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်မိပါ၏ ။ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ အလျှော့မပေး ချင်ပါ။ ပထမအခက်အခဲကို ကျော်ဖြတ်လာသည့် လူ တစ်ယောက် အဖို့ ဒုတိယအခက်အခဲ သည် ပြင်းထန်မှု မရှိတော့။ ထို့အတူ တတိယအခက်အခဲသည် ပေါ့လျော့သွားပေပြီ။

လင်းခ စိတ်မပါစွာ နှင့် ဒုတိယမြောက်သက်ပြင်းတစ်ခုကို ပါးပါးလေးမှုတ်ထုတ်လိုက် ပြီးတော့ ...

“အေးပါဟာ .. လောလောဆယ်တော့ ဝတ္ထုသစ်ရော၊ ဝတ္ထုဟောင်းရော ဘာမျှ ရေး လို့ မရသေးတဲ့ အနေအထား ရောက်နေပါပြီ။ ငါနားချိန်ရောက်နေပြီနဲ့တူတယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့ ကားမောင်းနေရာမှ လှည့်ကြည့်သည်။ သူမအကြည့်ကို အဓိပ္ပာယ် မဖော်တတ်။ ဒါပေမယ့် အရှိန်ပြင်းသော မျှားတစ်ချောင်းကို ပုတ်ခတ်သည့် လေဆိုသော အရာကိုတော့ မုန်းရိပ်ပြေးနေကြောင်း သိသာသည်။

နောက်တော့ သူတို့စကားမပြော ဖြစ်ကြတော့ပါ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မိုးညှာမောင်းသော

ကားက သူနေရာ ကွန်ဒိုရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ လင်းခကားပေါ်မှ အရင်ဆင်းလိုက်ကာ မိုးညားဘေး သို့ သွား၍

“မိုးညား .. အခုလို အချိန်မှာ နင့်ကိုငါ ပွဲတစ်ပွဲ ဖိတ်ရင် လက်ခံမှာ လား”

“ဘာပွဲလဲ”

ဖြူနုနုမျက်နှာနှင့် မော့ကြည့်ရင်း ကြည်လင်စွာ မေးလာတော့ ...

“ကော်ဖီနဲ့ နေည့်ခံတဲ့ပွဲလေးတစ်ပွဲ ဆိုပါတော့”

မိုးညားပြုံး သည်။ လင်းခဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်သွားသလို ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ် ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ .. နင်ဖျော်တိုက်တဲ့ ကော်ဖီတောင် မသောက်ရတာ ကြာပြီပဲ။ နင်ဖိတ် တဲ့ပွဲကို လက်ခံပါတယ်”

နှစ် ယောက် သား ခပ်ဟဟရယ် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တော့ သူတို့ ဓာတ်လှေကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်းပင်

“နေည့်ခန်းမှာ ခဏထိုင်ဦးနော် ။ ငါကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ”

အခန်းက အိုက်စပ်လှောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် Air Con ဖွင့်ရန် မိုးညား စာကြည့်ခန်း တွင် :သို့ သွားလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ သွားလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် စာ ကြည့်ခန်းအတွင်း : ရောက်ရောက်ချင်းမှာ ပင် မိုးညားစိတ်အား အမှတ်မထင် တစ်စုံတစ်ရာက ဆွဲခေါ်သွားတော့၏ ။

အခန်းနံရံမှာ စိတ္တဇဆန်ဆန်ရေး ခြစ်ထားသော နာမည် အချို့ အရင်တုန်းက မတွေ့ . ဘူး။ ယခုမှ

ဘာမှန်းမသိပေမယ့် သူမရပ်ကြည့် ဖြစ်သွားသည်။ ရေး ထားသည်မှာ ဤသို့

မိုးညှာကြောင်ငေးသွားစဉ်မှာ ပင်

“မိုးညှာ ... စာကြည့်ခန်းထဲမှာ လား”

လင်းခအသံတစ်ချက်ပြုရင်း အခန်းတွင် သို့ဝင်လာသည်။

အခန်းထဲရောက်ခိုက် သူမ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသော နံရံမှ နာမည် တို့အား တွေ့ သွားစဉ်
....

ဖျက်ခနဲ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ မမြင်စေချင်၊ မတွေ့ စေချင်သော
အရာတစ်ခု။ ကြီးမားသော ဖုံးကွယ်မှု တစ်ခု ပေါက်ကြားသွားသလို လင်းခမျက်နှာ အရောင်
မျိုး စုံ ပြောင်း လဲသွား၏ ။ ပြီးတော့ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း ...

“ဪ ... အလကားပါဟာ၊ ငယ်ဘဝကို သတိရပြီး ရေး ထားတာ”

လင်းခ၏ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြေရှင်းချက်ကြောင့်

“ငယ်ဘဝ ... ဘယ်လိုငယ်ဘဝလဲ”

“ငါတို့ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာစီ ပါကြတယ်လေ။
အဲဒါကို ရေး ထားတာ”

မိုးညှာ မျက်မှောင့်ကြုတ်ကာ နံရံကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့

“One (၁) ဆိုတာ ဂုဏ်ထူးကို ပြောတာလား”

“အေး.....”

လင်းခ၏ စကားအဆုံး မိုးညှာက နံရံပေါ်မှ နာမည် တစ်လုံးကို ကြည့်ကာ

“ခင်လေးရောလား”

“အင်း”

မိုးညှာ၏ မျက်မှောင့်တစ်ချက် သူ့ဆီရောက်လာသည်။ ခပ်တည်တည်ပင် ဖြစ်နေသည်။ မိုးညှာသည် လွန်စွာ ပါးနပ်လွန်းသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပင် မဟုတ်ပါလား။ လျှော့တွက်လို့မရ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် မိုးညှာ မေးခွန်းတစ်ခုက ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပေါ်လာ၏ ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ ဟိုမှာ ကွက်လပ်ချန်ထားတဲ့ တစ်ယောက် က ဘယ်သူလဲ”

မေးတော့မည် ဆိုတာ သိနေသည့်အတွက် ရှာထားပြီးသား အဖြေတစ်ခုကို အလျင်အမြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ဆယ်တန်းတုန်းက အတူတူတဲ့ ခဲတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ပဲ ။ နာမည် မေ့နေလို့ မရေးပဲထားထားတာ”

သိပ်ပီပြင်မည် မထင်ပါ။ ဒါပေမယ့် မိုးညှာ ကတော့ ခေါင်းတဆက်ဆက် ညှိတ်နေသည်။ နောက်

“ခင်လေးက ငါတို့ထက် အများ ကြီးငယ်ပါတယ်။ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နင်တို့ သူငယ် ချင်းထဲပါလာတာလဲ”

ဒီတစ်ခါလည်း ချက်ချင်း လက်ငင်းထုတ်လိုက်သော အဖြေကို ချပြလိုက်၏ ။

“ခင်လေးက နင်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ ခင်တာလေဟာ။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပါမှာလဲ။ ဒါပေမယ့် စကားစပ်ရင်းပြောမိလို့ ထည့်ထားတာ။ သူလည်း ဆယ်တန်း တုန်းက တစ်ဘာသာဂုဏ်ထူးပဲလေ။ လာပါဟာ..... ကော်ဖီတွေ အေးတော့မယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ သွားရအောင်”

ပြောပြီး ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်မို့ မိုးညှာလည်း နောက်က လိုက်ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

နောက်တော့ ထိုကိစ္စကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားရင်း စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ပြော ဖြစ်သည်။ နာရီဝက်နီးပါးလောက်နေပြီးတော့

မိုးညှာပြန်သွား၏ ။

မိုးညှာမရှိတော့မှပဲ လင်းခ တစ်ယောက် အသက်ကို ဝဝရူမိတော့သည်။

အမှန်က အချိန်မကျသေး ။ စောနေသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ယခုလို စောစောစီးစီး သိသွားတော့လည်း တစ်မျိုး ကောင်းပါသည်။ ဝန်ထုပ်တစ်ခု ပေါ့သွားတာပေါ့။ နောက်လည်း မသိမ ဖြစ်သိမည် ကိစ္စ တွေ ပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ဘာမျှအဆင်သင့်မရှိသေးတော့ စကားတွေ မှာ ကပေါက်တိ ကပေါက် ချာ ။ တော် ပါသေးရဲ့ ။ မိုးညှာ ဆက်မမေးတော့လို့။

အမှန်က ကော်ဖီတိုက်လိုချင်းသက်သက်ဖြင့် မိုးညှာကို ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ထိုကိစ္စကို သိပ်မထည့် ဖြစ်။ ဒါပေမယ့် အမှတ်မထင် ပေါ့လျော့မိတာတွေ က တစ်ခါတစ်ရံမှာ အကြီးအ ကျယ်ဘေးတွေ တတ်သည်။

တော် သေးတာပေါ့။

အေးဆေး အဆုံးသတ်သွားလို့။

ဘာပဲပြောပြော ရင်ထဲမှာ တော့ အနည်းငယ် ပေါ့သွားရပါသည်။ နောက်တော့ ရေချိုး ခန်းထဲဝင်ကာ ရေကို အကြာကြီးစိမ်ချိုး လိုက်သည်။

ပူပြင်းနောက်ကျိရှုပ်ထွေးမှု တွေ အကုန်လုံး လွင့်ပျောက်သွား၏ ။ ရေချိုး ပြီးတအောင့် ကြာတော့ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ နောက်

လင်းခ၏ လက်နှစ် ဖက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ အကူအညီကြောင့် လက်ဆက် သွားပါတော့ ၏ ။

၂၂

“ရော့ နင်တို့ ဒါတွေ ဖတ်ကြည့်လိုက် ။ ငါ ၂Internet ထဲက ကူးလာတာ”

စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည့် စာရွက်တစ်ထပ်ကြောင့် အကုန်လုံး ကြောင်တောင် တောင်ဖြင့် မိုးညှာကို တစ်လှည့် စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်များ ကို တလှည့် ပိုင်းကြည့်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့မှို အလုပ်အားကာ လူစုံနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့်
လင်းခတော့မပါ ပါ။ သူ့အကြောင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖို့ ဖြစ်ရာ ပါလာလို့မရ။

သူရ၊ ချမ်းအေး၊ ဝေမာနှင့်အတူ ခင်လေးနှင့် ဟေမာတို့ နှစ်ယောက်
ပါရှိနေသည်။

ချမ်းအေးက အရင်ဆုံး စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များ ကို ကောက်လှန်ကာ

“ဪ... အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်သူတွေ နဲ့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ဖြစ်ရပ်တွေ ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ...။ လင်းခနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင်တို့ မယုံမကြည် ဖြစ်နေလို့
ငါလက်တွေ ပြ တာ။ လင်းခလိုမျိုး အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်သူတွေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ရှိဖူးတယ်”

သူမစကားကြောင့် ချမ်းအေးက ခေါင်းယမ်းပါ၏ ။

“နင်ဘယ်လောက်ထိ လေ့လာပြီးသွားပြီလဲ”

သူမခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ

“နင်တို့ လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့အထိ ငါလေ့လာထားတယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး”

ဝင်ထောက်ပေးသည့် သူရစကားဆုံးတော့.....

“ငါလေ့လာထားသလောက်တော့ အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကနဦး ဖြစ် စဉ်သုံးမျိုး ရှိတယ်။ ပထမတစ်မျိုး ကတော့ မွေးရာပါပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒါမျိုး က
အရမ်းရှားပါ တယ်။ တော် တော် ကို ပါရမီထူးတဲ့လူတွေ မှ ဖြစ်တတ်တာ။ ဒါကလည်း
အရင်ဘဝက စိတ်စွမ်း အင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိတိကျကျလိုက်စားထားတဲ့လူတွေ ။
မနောနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဂန္ထိရကျင့်စဉ် တွေ ကို အောင်မြင်ပေါက်ရောက်ပြီး
သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေ က ဒီဘဝမှာ လူပြန် ဖြစ်ရင် အရင် ဘဝက အထုံပါလာတာပဲ။ ဒါမျိုး
က မရှိသလောက်ရှားတယ်။

ဒုတိယတစ်မျိုး ကတော့ ဒီဘဝမှာ ကျင့်ကြံထားတဲ့လူတွေပေါ့။ လူတိုင်းမှာ စိတ်တန်ခိုး ဆိုတာရှိတယ်။ ဒါကို ဘယ်သူမျှ ငြင်းလို့မရဘူး။ ငြင်းမယ်ဆိုရင်လည်း သတိမထားမိလို့ ငြင်း ကြတာ။ လူတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးမှာ စိတ်တန်ခိုးစွမ်းရည်များ တာနဲ့ နည်းတာပဲကွာတယ်။ စိတ်တန် ခိုးစွမ်းရည်များ တဲ့လူတွေ က ထူးခြားတဲ့ အာရုံခံစားမှု တွေ ကို တိတိပပခံစားရတယ်။ အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို “အက်စ်စထရားဆင်ဆိုနီပါစက်ပရှင်း” (Extrasensory Perception)လို့ ခေါ်တယ်။ အတိုကောက်အားဖြင့် (ESP)လို့ လည်းခေါ်တယ်။ မနောစွမ်းရည် ဖြစ်ရပ်အချို့ ကို ခြုံငုံ ဖော်ပြထားတဲ့ စကားလုံးပေါ့။

မိုးညှာစကားကို ခဏနားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တိကျရှင်းလင်းစွာ တစ်လုံးချင်းပြော၏ ။

“လူတိုင်း စိတ်တန်ခိုး အတွေ့ အကြုံရှိဖူးပါတယ်။ နင်တို့မှာ လည်းရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ငါ့မှာ လည်း ရှိဖူးတယ်။ ဥပမာ လက်ငင်း ဖြစ်ပျက်နေမှု ၊ ဒါမှမဟုတ် အနာဂတ်မှာ ဖြစ်ပျက်မယ့် အကြောင်းအရာတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမှာ “ထင်”ခနဲ ဖြစ်နေတယ်။ “ဟိုလိုများ ဖြစ်နေ မလား၊ ဒီလိုများ ဖြစ်နေမလား”ဆိုပြီး ပါးစပ်က ထုတ်ပြောမိတယ်။ နောက် ထင်ခနဲတွေ ၊ထင် မိတဲ့အတိုင်း တကယ် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါကိုကျတော့ “အင်ကျွမ်းရှင်း (Intuition)လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒါ အလိုလိုသိခြင်းပဲ။ အများ အားဖြင့် အဲဒါ ငါတို့လို သာမန်လူတွေ မှာ ဖြစ်တတ် တယ်။

နောက်တစ်ခုက ငါတို့ လမ်းလျှောက်နေရင်းနဲ့ ကိုယ့်ကို တစ်စုံ တစ်ယောက် က ကြည့် နေသလို ခံစားရတယ်။ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်ကို တကယ်ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံး တစ်စုံနဲ့တိုးတယ်။ ဒါလည်း အလိုလိုသိခြင်းပဲ။

လင်းခအခု ဖြစ်နေတဲ့ ရှေ့ ဖြစ်ညွှန်အိပ်မက်တွေ မက်တာ။ အဲဒါကို စိတ်ပညာရှင်တွေ က “ပရီကော့ဂ်နစ်ရှင်း” (Precognition)လို့သတ်မှတ်တယ်။ “ကြို သိခြင်း”ပေါ့။

ပြီးတော့ မျက်လုံးဖွင့်ထားလျက် ဖြစ်စေ။ ပိတ်ထားလျက် ဖြစ်စေ စိတ်ငြိမ်ပြီး

ကြည့်နေ ခိုက်မှာ အတွင်း အာရုံက ထပ်ဆင့်မျက်လုံးထဲမှာ အ ဖြစ်အပျက်တစ်ခုရဲ့ ပုံရိပ်ကို မြင်လိုက် တယ်။ နားထဲမှာ လည်း အဲဒီ အ ဖြစ်အပျက်ရဲ့ ပဲ့တင်သံကို ကြားရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတိထားလိုက်မိတဲ့အခါမှာ အဲဒီ မြင်လား၊ ကြားလာတဲ့ အာရုံတွေ က ကိုယ့်ရှေ့မှာ တကယ် ဖြစ်ပျက်သွားသလိုပဲ။ မကြာခင်မှာ ပဲ အာရုံထဲမှာ မြင်ခဲ့တဲ့ အ ဖြစ်အပျက်တွေ က အပြင် မှာ တကယ် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါ “ကလယ်ယာဗွိုင်းယင့်စ်” (Clairvoyance)လို့ခေါ်တဲ့ “အလို လိုမြင်ခြင်း”၊ ဒါမှမဟုတ် “ကလယ်ယာအောဒီးယင့်စ်” (Clairaudience)လို့ခေါ်တဲ့ “အလိုလို ကြားခြင်း”ပဲ။

လင်းခအခု ဖြစ်နေတာက အဲဒါတွေ အားလုံးနဲ့ အကုံး ဝင်တယ်”

မိုးညာ၏ ရှည်လျားလှစွာ သော စကားဆုံးသွားတော့

“နင်တော် တော် လေ့လာထားတာပဲ”

ဝေမာက အသိအမှတ်ပြုသည်။ ချမ်းအေးက

“နင်ပြောခဲ့တဲ့ အဲဒီ အာရုံခံစားမှု တွေ က သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတာလား”

မိုးညာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း

“မဟုတ်ဘူး ။ ရှိပြီးသား စိတ်တန်ခိုးကို စနစ်တကျမွေးမြူလေ့ကျင့်ပေးမှ အဲဒီ စွမ်းရည် တွေ ရတာ ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် မတူဘူးနော်။ ရှေ့ ဖြစ်ညွှန်တဲ့ အိပ်မက် မက်တဲ့ လူချင်းမှာ တောင် မတူဘူး။ တချို့ တွေ က အိပ်မက်မက်ပြီး တော် တော် ကြာမှ ဖြစ်လာ တာ။ တချို့ ကျတော့ ချက်ချင်း ဖြစ်တာ။ အဲဒါ ကတော့ ဘာကြောင့် လဲဆိုတာ ပြောလို့မရဘူး”

မိုးညာစကားဆုံးတော့ အကုန်လုံးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ထိုစဉ်မှာ ပင် မိုးညာက ကျန် နေသော တတိယအချက်ကို အစပြုလိုက်ကာ

“တတိယ တစ်မျိုး ကတော့ မတော် တဆထိခိုက်မှု အချို့ ကနေ အစပြု ဖြစ်လာတာပေါ့။ အဲဒါကိုတော့ နာမည် တစ်မျိုး ပဲတပ်တယ်။ “ဆိုက်ကိုမေထရီ”

(Psychometry)တဲ့။ သူက ဦး ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်မိပြီး စိတ်ပုံမှန်မဟုတ်တော့ပဲ တစ်စုံတစ်ရာ ချို့ယွင်းသွားတဲ့ သဘောပဲ။ အဲဒီ ရောဂါ ကလည်း ဒုတိယတစ်မျိုး လိုပဲ။ အိပ်မက်မက်တာတို့၊ အာရုံမှာ မြင်တာတို့ပဲ ဖြစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ထူးခြားတာက ဆိုက်ကိုမေထရီ ဖြစ်ရင် အနိဌာရုံ တွေ ပဲ မြင်တာများ တယ်။ အမင်္ဂလာတွေ ပေါ့”

ထိုစဉ်မှာ ပင် ငြိမ်နေသော သူရက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်ပြော၏ ။

“ဒါပေမယ့် ငါတစ်ခုမရင်းတာက လင်းခ အခုလို ဖြစ်လာတာ ခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်မိပြီးမှ ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်”

ချမ်းအေးကပါ ဝင်ထောက်ခံသည်။

“နင်တို့ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ လင်းခအခုလို ဖြစ်နေတာ ပြင်ပထိခိုက်မှု တစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ ဆိုလိုတာက အိမ်လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး ခေါင်းထိသွားတာတို့ ဘာတို့ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အတွင်း ထိခိုက်မှု တစ်ခုခုလောက်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်လောက်တယ်”

“ဘာလဲ”

ဝေမာက ဝင်မေးတော့ ...

“လင်းခ အခုရေး နေတဲ့ ဝတ္ထုအကြောင်းကို နင်တို့သိမှာ ပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် အကုန်လုံး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ မိုးညာဆက်ပြော၏ ။

“လင်းခ အခုရေး နေတဲ့ ဝတ္ထုက ဆိုက်ကိုမေထရီ ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက် အကြောင်းကို ရေး နေတာ။ အဲဒီ ဝတ္ထုကို တစ်ပတ်လောက် နေ့မအိပ်ညမအိပ်ရေး တယ်။ ပြီး တော့ အပြင်းဖျားပြီး နှစ် ရက်လောက် သတိလစ်သွားတယ်။ ဆေးရုံတင်ရတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ သူ့ခေါင်းထဲကို ဇာတ်ကောင်က ဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘယ်လို”

ဝေမာက မနေနိုင်စွာ ထမေးတော့ အကုန်လုံး မျက်လုံးပြူး ကုန်ကြသည်။

“ခန္ဓာကိုယ်က အနားယူနေပေမယ့် ဦးနှောက် အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ နင်တို့ လက်ခံတယ်မလား”

“အေးလေ”

“လင်းခလို စာရေး ဆရာ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အနားယူလိုက်ပေမယ့်။ ဦး နှောက်က ဝတ္ထုကို ဆက်ရေး နေမှာ ပဲ။ ပြီးတော့ ဒီဝတ္ထုရေး ဖို့အတွက် ဆိုက်ကို သဘောတရား တွေ လင်းခအများ ကြီး လေ့လာထားတယ်။ အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်၊ အိပ်ရေး ပျက်တဲ့ဒဏ်၊ ပြီး တော့ သူ့ဇာတ်ကောင်၊ နောက် သူလေ့လာထားတဲ့ ဆိုက်ကိုသဘောတွေ က သတိလစ်သွား တဲ့အချိန်မှာ ဦးနှောက်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို ကြီးစိုးသွားတယ်ဆိုရင်ရော”

အားလုံး စွံ့ အသွားကြသည်။ တော် တော် နှင့် စကားမဆိုမိကြတော့

တအောင့်ကြတော့ သူရက

“နင်ပြောသလို တွေ :ကြည့်ရင် ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်။ စိတ်စွမ်းအင် မနော နယ်ပယ်တွေ နဲ့ ပတ်သက်လို့ ယနေ့ခေတ်သိပ္ပံပညာရှင်တွေ တောင် တိတိကျကျ မလေ့လာနိုင် သေးတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ချေတော် တော် နည်းနေသလားလို့”

မိုးညှာ ရေး ရေး လေး ပြုံး မိသွားသည်။

“အိုကေ ... အဲဒါဆို ငါမေးမယ်။ လင်းခ ဝတ္ထုရေး ဖို့အတွက် စိတ်ငြိမ်အောင် အမြဲတမ်း ဘာလုပ်လဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ အားလုံးဝိုင်းဖြေကြသည်။

“တရားထိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီ တရားထိုင်ကာက ရှိပြီးသား စိတ်စွမ်းအင်ကို စနစ်တကျ မွေးမြူ
လေ့ ကျင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်ရော”

လုံးဝကို တိတ်သွားပေပြီ။ ဘာသံမျှမကြားရတော့။ မိုးညှက် အများ
ကြီးလေ့လာထား ကြောင်းတွေ ရှိသလို။ သူမစကားတွေ ကလည်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာက
တိကျနေသည်။ ပြီး တော့

တိတ်သွားသည် ။

အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းပင် သတိမထားမိလိုက်။ အချိန်အတော်
ကြာသွား သည်ဆိုတာတော့ သေချာသည်။ ပြီးတော့မှ အားမပါသော
တိုးသဲ့သဲ့မေးခွန်းတစ်ခုကဝေမာ့ ဆီမှ ထွက်လာ၏ ။

“ဒါဆို လင်းခ ဖြစ်နေတာက အနာဂတ်ကြိုမြင်တဲ့ ဒုတိယအမျိုး အစားလား ...
တတိယ အမျိုး အစားလား ... ရှင်းရှင်းပြောရရင်ဟာ စိတ်ကို စနစ်တကျလေ့ကျင့်ထားလို့
အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်တာလား ... ဒါမှမဟုတ် ဆိုက်ကိုမေထရီလား ...”

မိုးညှာအသံတိတ်သွားသည်။ ဖြေရခက်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်၏ ။ ပြီးတော့မှ
တိုးရှရှ အဖြေတစ်ခုက မသက်မသာလေး

“မသိဘူး”

V

မှတ်တိုင်ကျော်သွားပြီးကာမှ ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်လာခဲ့သည်။ ဒါတောင်
မယ်မင်း ကြီးမ သုံးယောက် က ချက်ချင်း မမြင်။ ရှေ့တည့်တည့်ရောက်၍ ဟွန်းတီးလိုက်ပါမှ
အများ နှင့် ရောမြင်၏ ။

“ဟယ် ... လင်းခ .. ဘယ်လဲ”

ဝေမာက တံခါးပေါက်ဘေးသို့ ခေါင်းပြုလှာရင်း မေးသည်။ နောက်မှ
ဟေမာနှင့် ခင် ခင်လေးတို့နှစ် ဦးက ရပ်နေသည်။

“ဆိုင်သွားမလို့ မဟုတ်လား။ လာ ... ကားပေါ်တက်။ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့ သုံးယောက် လုံး ကားပေါ် အူယားဖားယားပြေးတက်ကြ၏ ။
ကား ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဝေမာက

“နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“မြို့ ထဲဘက်ကို ကဗျာရွတ်ပွဲတစ်ပွဲ ဖိတ်ထားလို့”

“နင်ရွတ်ရမှာ လား”

ဝေမာ့စကားကြောင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း....

“မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ကြီးကြီး ဆရာကြီးတွေ ရွတ်မှာ ”

လင်းခစကားကို နားမလည်သလို ခင်လေးနှင့် ဟေမာက တစ်ယောက် ကို တစ်
ယောက် ကြည့်ကာ ခင်လေးကပင်

“ကိုလင်းခစကားက ဘယ်လိုကြီးလဲ ။ အသက်ကြီးကြီး ဆရာကြီးတွေ ရွတ်မှာ
ဆိုတော့ အသက်ကြီးလို့ ဆရာကြီး ဖြစ်နေတဲ့လူတွေ ရွတ်မှာ လို့ ဆိုလိုတာလား”

ခင်လေးစကားကြောင့် ကားမောင်းလျက်မှပင် ပြုံး ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်ကလာ။ အသက်လည်းကြီးနေပြီ။ အဲဒီ ကြီးနေတဲ့အသက်နဲ့အညီ
ကဗျာလောက၊ စာပေလောကမှာ လူတကာလေးစားရတဲ့ ဆရာ ဖြစ်နေတဲ့လူတွေ ရွတ်မှာ
ကိုပြောတာ”

“ဪ ... မသိပါဘူး”

ခင်လေးမှတ်ချက်ဆုံးတော့ အတူထိုင်နေသော ဟေမာက

“ဒါဆို ကိုလင်းခတို့လို အသက်ငယ်ငယ်ဆရာတွေ မရွတ်ရဘူးပေါ့”

“အဲဒီ လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့နေရာနဲ့သူပေါ့”

လင်းခပြောပြီး ရှေ့မှ ကားတစ်စီးကို အရှိန်တင်ကာ ကျော်ဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီး အရှိန် တင်ကာ မောင်းနေဆဲမှာပင်

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ နင်တို့ သုံးယောက် က ဘယ်လို ဖြစ်လို့ မှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေရတာလဲ။ ဒီနေ့ မိုးညှာ လာမကြိုဘူးလား။”

မိုးညှာနှင့်ဝေမာက နှစ်ယောက် ပေါင်းကာ Fashion ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခင်လေးနှင့် ဟေမာက ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သော လည်း ညီမလေးတွေ လိုပင် သူမတို့နှင့် တန်းတူအခွင့်အရေး ပေးထား၏။ အရင်နေ့တွေ ဆိုလျှင် မိုးညှာပင် ကြိုနေကျဖြစ်သည်။

ခင်လေးနှင့် ဟေမာမှာ အသက်ငယ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ သူ့ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်၍ လေးစားသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် နာမည် ရှေ့တွင် ကိုတပ်၍ ခေါ်ပြီး မိုးညှာနှင့် ဝေမာ မှာ တော့ ရွယ်တူပင် ဖြစ်ကာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ လိုပင် နာမည် ရင်းကို အပိုအလိုမရှိခေါ်သည်။

သူရနှင့် ချမ်အေးမှာ အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက တွဲလာပြီး မိုးညှာတို့အုပ်စုကတော့ စာရေး ဆရာ ဖြစ်ပြီးမှ ခင်မိကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“လင်းခ .. နင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာလဲ”

နားမလည်စွာ ပြန်မေးမိတော့ ..

“မိုးညှာ ဒီနေ့ လေယာဉ်ကွင်းသွားကြုံရတယ်လေ”

ထိုစကားကြားပါမှ သူ့မှတ်ဉာဏ်နှလုံးသားက ခပ်ရေးရေး လှုပ်ခတ်သွားပါ၏။ ပြီးတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာသော စိတ်ဓာတ်က နှိုးဆော်သည်။ နှုတ်မှလည်း မတိုး မကျယ်လေး ရေရွတ်မိသည်။

“ဪ”

ရင်ထဲမှာ ဆူးနှစ်ကွဲရှသော ဝေဒနာတစ်ခုက စူးစူးအောင့်အောင့်ပေါ်လာသည်။

ဘာ မှန်းမသိသော တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးရှုံးသွားတော့မလို ရင်ထဲမှာ မကောင်း။

“အေးဟာ ... ငါမေ့သွားတယ်”

အသက်မပါသော သူ့စကားဆုံးတော့ ဝေမာက

“နင့်ဦးနှောက်က မိုးညှာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမြဲတမ်း ဒုတိယနေရာမှာ ချည်းပဲထားတယ်။ ဘယ်တော့ ဖြစ် ဖြစ် ဦးစားပေး အလေးထားတယ် မရှိဘူး။ မိုးညှာကသာ”

ဝေမာက စကားကို ဆက်မပြောပဲ ရပ်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သူနားလည်ပါသည်။ သူ့မှာ လည်း သူ့အကြောင်းနှင့်သူပင် မဟုတ်ပါလား။ စိတ်ကတင်းထား သည့် ကြားမှပင် ထိန်းကွပ်မှု လျော့နည်းစွာ နှုတ်က စကားအချို့ ထွက်သွား၏ ။

“နင်တို့အားလုံး ငါ့ကို အားမရ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု လောလောဆယ် ငါ့အခြေအနေကို ငါမယုံဘူး။ ပြီးတော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အိပ်မက်တွေ ကို ည တိုင်းမက်နေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် အကြည့်တွေ စုပြုံရောက်လာကာ

“ဘာတွေ လဲ”

ဝေမာက အလျင်စလိုမေးတော့ စိတ်မပါစွာ ခေါင်းကိုရမ်းရင်း

“ဘာတွေ မှန်းမသိပါဘူးဟာ။ အိပ်မက်တွေ က တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အဆက်အစပ်မဲ့နေတယ်။ ငါဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်ကြည့်လို့မရဘူး”

ဝေမာနှင့် ဟေမာမှာ အံ့သြသွားကြသော် လည်း ခင်လေး ကတော့ သိပ်အံ့သြဟန်မပြ ။

“ကိုလင်းခ ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

သူ သက်ပြင်းတစ်ခုကို ခပ်လေးလေးချ ဖြစ်သည်။

“အိပ်မက်တွေ ကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုရတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ငါအားလုံးကို ပြောပြမှာ ပါ။ အခု လောလောဆယ်တော့ ငါဒါပဲ ပြောနိုင်သေးတယ်”

“အဲဒီ အချိန်ရောက်ရင် မမမိုးညှာက အိမ်ကပေးစားတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးလောက်ပြီ။ ဒီ နေ့တင် ဟိုလူကြီး နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ် လင်းခ နင်အူလည်လည် မလုပ်နဲ့နော်”

အကုန်လုံးကို သူနားလည်ပါသည်။ ဒါပေမယ့်

မတတ်နိုင်ပါ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် သူမောင်းလာသော ကားလေးက မီးပွိုင့်တစ်ခုသို့ ခေါင်းထိုးဆိုက် သွားပါ ၏ ။ ရှေ့မီးပွိုင့်တစ်ခုကျော်လျှင် သူမတို့ဆိုင်သို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ...

“တိ”

လင်းခ၏ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာက အသံမြည် လာသည်။ လက်နှိုက်၍ ဆွဲထုတ်လိုက်ချိန်၌ ပင်

“တိ ... တိ....”

နောက်ဘက်ဆီမှ ထွက်လာသော ကားဟွန်းသံတွေ နှင့်အတူ

“လင်းခ. ... မီးစိမ်းနေပြီလေ”

ဝေမာ၏ အလျင်စလိုအသံနှင့်အတူ သူမောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့၏ ။ ဒါပေမယ့် မျှော်လင့် မထားသော တစ်စုံတစ်ရာက ကားမောင်းထွက်ချိန်၌ ပင် အစပြုတော့သည်။

ချက်ချင်း အသက်ရှူတွေ ကြပ်လာသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ် သွားသည်။ နောက်

ကားက လမ်းကြောင်းမှန်သွားနေရာမှ ဘေးကို ဆက်ခနဲချိုး ကွေ့သွားတော့.....

“ဟဲ့ ... လင်းခ”

အလန်တကြားအော်လိုက်သော ဝေမာအသံကြောင့် သတိကိုထိန်းလိုက်ရင်း

ကားကို လမ်းကြောင်းပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် အသိတွေ က ဝေဝါးနေပါပြီ။

သတိပင် တစ် ချက်တစ်ချက် လွတ်သွားချင်သလို။

ဘာ ဖြစ်သွားတာလဲ။

လင်းခကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ကားကို သတိနှင့်ထိန်းရင်း မီးပွါ

င့်ရှေ့ သို့ အရောက်

ခေါင်းတစ်ခုလုံး စတီယာရင်ပေါ်သို့ ငိုက်ကျသွားစဉ်မှာ ပဲ

“လင်းခ လင်းခ....”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ကိုလင်းခ”

ကားထဲတွင် ဆူဆူညံသွားသည်။ သူဘာမျှမသိတော့ပါ။ လုံးဝကို

လွတ်သွားချေပြီ။ နောက်

ကယောင်ချောက်ချား ထွက်လာသော သူကိုယ်တိုင်မကြားရသည့် သူ၏ အထိတ်

တလန့်အသံ။

“မီး ... မီးတွေ .. မီးတောက်ကြီးတွေ ။ ဟာ ...အများ ကြီး.. ... အများ ကြီးပဲ .”

“ဟင်”

“အို ...”

အကုန်လုံး သတိလွတ်စွာ ငေးငိုင်းသွားစဉ်မှာ ပဲ

“တီ တီ ... တီ ...”

“ပွမ် ပွမ်..”

ကားဟွမ်းသံတွေ က တရစပ် ထွက်လာပါသည်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မီးပွါ
ငုံက အစိမ်းရောင် သမ်းနေပြီ။

မတတ်နိုင်ပါ။ သူမတို့ကားမှာ ဦးဆောင်သူ မဲ့ သွားပါပြီ။ မကြာခင်မှာ ပင်
ကားတွေ တစ် စီးပြီး တစ်စီး ဖြတ်ကျော်သွားကြတော့၏ ။

မီးပွါငုံရှေ့တည့်တည့်တွင် တုပ်တုပ်မှုမလုပ်သော ကားလေးတစ်စီး၏ အတွင်
မှာ တော့.....